dolmuş

PLÂJLARDA İZDİHAM BAŞLADI (GAZETELERDEN)

BİT PAZARI

—TEBRİK EDERİM YENİ ESERİNİZ ÇOK CANLI OLMUŞ.

«YENİ SABAH»

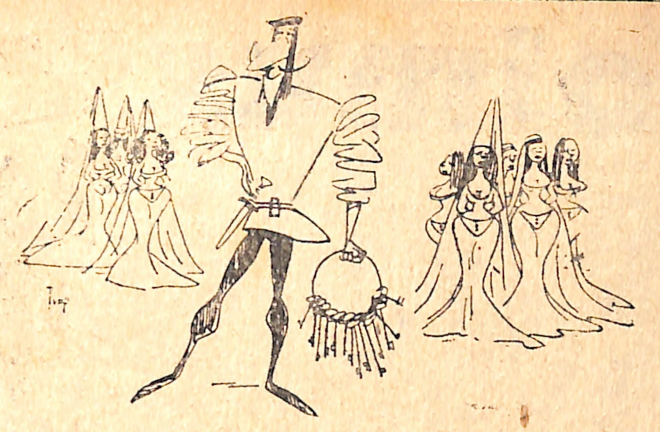

UKTA ÇAĞDA DONJUAN

«MİLLİYET»

Bir ayı bir kadına aşık oldu (GAZETELER)

—SORMA, KARDEŞ, ÖYLE GÜZEL KAYNANA TAKLİDİ YAPIYOR, ÖYLE GÜZEL GÖBEK ATIYOR, ÖYLE GÜZEL ÂŞIK OLUYOR Kİ..

«CUMHURİYET»

TAŞ DEVRİNDE

—İNCİR YAPRAĞI YERİNE ISIRGAN OTUNU HANGİ NAMUSSUZ VERDİ!..

«DÜNYA»

YAZISIZ

«MİLLİYET»

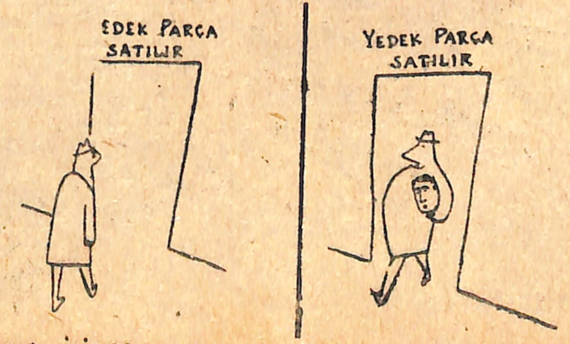

«VATAN»

İNSANLAR İÇİN DE YEDEK PARÇA İMÂL EDİLMEĞE BAŞLANDI

(GAZETELER)

dolmuş SİYASİ MİZAH MECMUASI Umumi Neşriyat Md. İlhan Selçuk

İMTİYAZ SAHİBİ: OSMAN A. KERMEN
ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ

ÇARŞAMBAGÜNLERİ ÇIKAR — SAYI 25 — SENE 1 — CİLT 1 — 20 HAZİRAN 1956 — SAYISI 75 KURUŞ

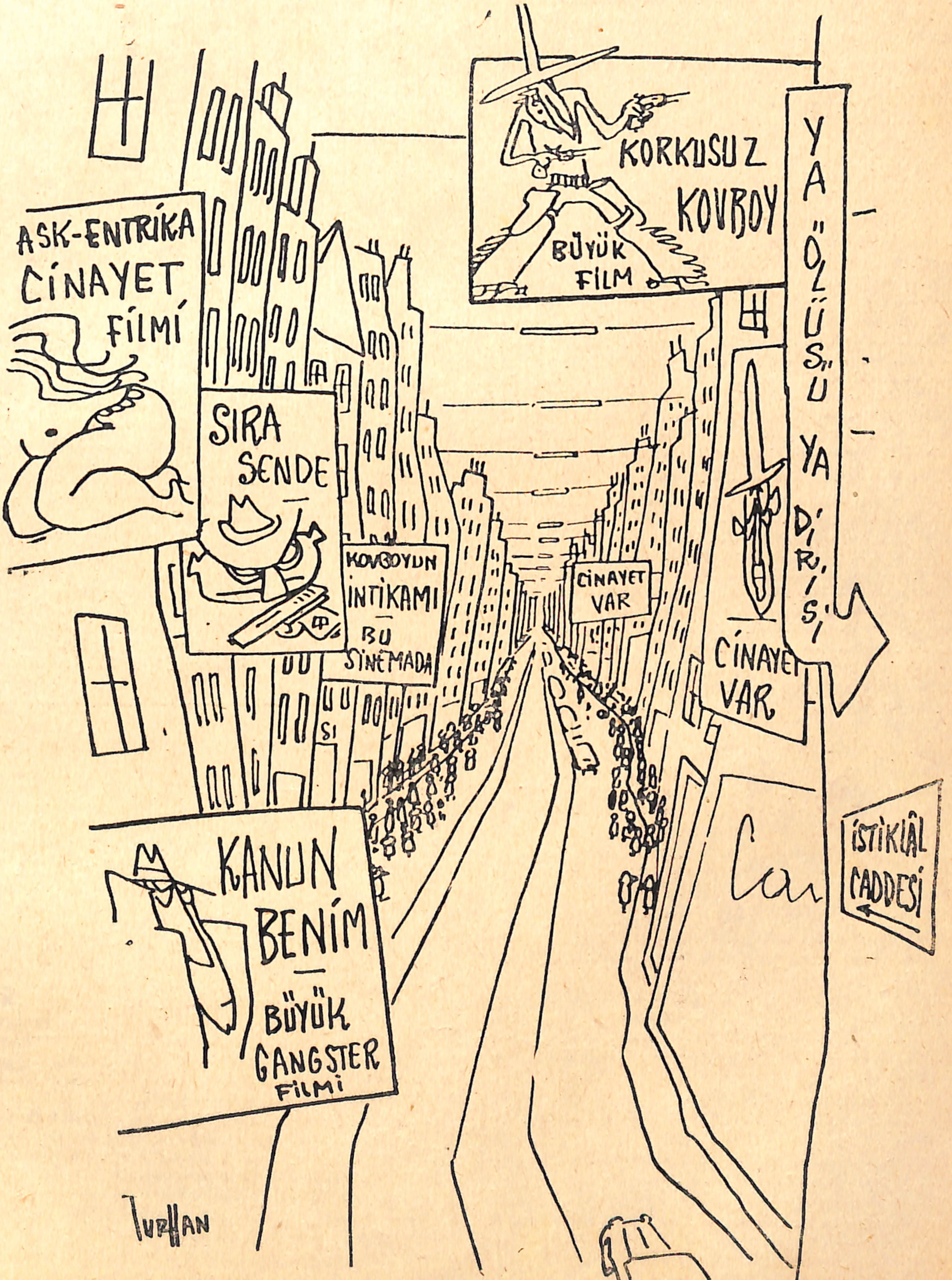

Geceleri Beyoğlunda dolaşılamaz oldu. (Gazetelerden)

Cebir Osman

Adını duymuş, kendisini görmemiştiö. Bizden büyük sınıfların çocukları ona «Baba» derlerdi. «Ne baba adam!...»
Sınıfta hiç kimseyi bırakmazmış, ama tenbelleri de eşek sudan gelinceye kadar döğermiş.

Lise birinci sınıfta onun ilk dersine girdik. Cebir Osman'ı bekliyoruz. İçeri bir adam girdi, hiç öbür öğretmenlere benzemiyor. Lâcivert elbisesinin yeleğinin altından vişne çürüğü kuşağı görünüyor. Bembeyaz gömleğinin kolalı kolluklarını dışarıya kıvırmış.

Sınıfa girince hep birden ayağa kalktık. Böyleydi usül. Hiç böyle hoca görmediğimiz için gülmeğe başladık. En ön sırada oturan Refik'e geldi. Suratına bir tokat indirdi:

— Abe ayrancı ne gülersin?!...

Refik kendini tutamıyor, gülüyor, güldükçe tokat yiyor, tokat yedikçe gülüyordu. Refik'ten Şevket'e geçti. Şevket gülmemek için eliyle ağzını kapıyor, ama boş, püsküre püsküre gülüyordu...

O dersin yarısı hepimizin dayak yemesiyle geçti. Sonra sonra alıştık Cebir Osman'a. Bütün hayatımda tanıdığım en sevimli adam odur. O kadar yufka yürekliydi ki, hiç kimse onun bir zamanlar Resneli Osman olarak dağlara çıkmış Hürriyet kahramanı olduğunu tahmin edemezdi. Liseyi bitirdikten birkaç sene sonra, en sevdiği öğrencilerden Reşit'in intihar ettiğini duyunca, onun Boğaz vapurunda bir çocuk gibi nasıl ağladığını hiç unutamam. Sarsıla sarsıla ağlıyor:

— Abe düvmüştüm ben oni... diyordu.

Cebir Osman, en zor ders sayılan matematiği, geometriyi, trigonometriyi bize şeker gibi ders haline getirmişti. Hem dersini severdik, hem kendisini. Ama ödümüz de patlardı. Korkudan tiril tiril titrerdik. Bizim sınıfa üç yıl hocalık etti. Hiç olmazsa içimizden birini tokatlamadığı dersini hatırlamıyorum. Tokadı indirdi mi, şimşekler çakardı. En çok tenbellere düşkündü. İlle de öğretecek. En tenbelimiz, en haylazımız Şevket'ti. Şevket kara tahta başına kalktı mı, tiril tiril titrerdi:

— Abe yaaaz!... İkis mürabbai, zait iğrek mikâbi... Yeşittir yirmi...

Ondan sonra yapıştırdı Şevket'in kulağına... Bizden dört beş yaş büyük olan Şevket'in yelpaze gibi kulakları vardı. Kafasını tahtaya küüüüt küt vururken:

— Abe Ayranciii!... diye bağırırdı.

İmtihanlarda tenbeller Cebir Osman'dan dayak yemek için can atarlardı. Derse çalışmaktan çok, ne yapalım da Cebir Osman'dan dayak yiyelim, diye düşünürlerdi. Çünkü Cebir Osman, imtihan odasından, bir öğrenciyi döğüp:

— Defol bre Ayranciiii:.. diye kovalarsa, hele suratına bir de okkalı tükürürse, imtihan odasında alı al, moru mor çıkan öğrenci:

— Yaşasın, geçtim!... diye göbek atardı.

Dayaktan sonra geçecek kadar en az numarayı almış demekti. Çok tenbellere kızar, ikmale bırakır, ama sınıfta bırakmazdı.

Yolda, kendisine pek yakışan, kollarını kabartarak efe efe bir yürüyüşü vardı. Ne olursa olsun, acele etmez, telâşlanmaz, koşmazdı. Kabataş iskelesine vapur yanaşır, o hiiç aldırmaz, hep bir karar yürür, tam vapur halatları alıp kalkarken bastonunu kaldırır:

— Abe Kaptaaan!... diye bağırırdı.

Kaptanın tekrardan yanaşıp Cebir Osman'ı aldığını kaç defa gördüm.

Yürürken, otururken hep kafasından problemler hallederdi. Böyle zamanlarda etrafında bir çıt çıksa

— Susuuun bre Ayrancılar!... diye bağırırdı.

Bir kere vapurda iken vapurun alt katındaki yahudiler her zamanki gibi şamata ediyorlarmış. Yine kafasından bir problem çözen Hoca, kendisini sınıfta zannederek:

— Bre Ayrancılaaar, susuuuun!... diye bağırır.

İki oğlu, bir kızı vardı Hocanın. Benden üç sınıf küçük olan ikinci oğluna haftada iki defa matematik dersi verirdim. Hoca, her halde çok asabi olduğu için olacak, kendi oğluna ders vermezdi.

Beylerbeyindeki yalılarına giderdim. Biz ders çalışırken Cebir Osman üzerinde beyaz patiska entarisi, başında takkesi, belinde yine kırmızı kuşağı divanda bağdaş kurmuş oturur, sigarasını içerdi. Bembeyaz entarisinin altından uzun paçalı donu görünürdü.

Bir gün yine bu dekor içinde, salonda ders çalışıyorduk. Cebir Osman, birden kükredi:
— Abe kim aldi benim cigara paketimi?..

Ses soluk kesildi. Herkes cigara paketini aramağa başladı. Bizim okulun en kabadayı delikanlısı olan büyük oğlu, küçük oğlu, hanımı, kızı, hizmetçisi hep birden Hocanın cigara paketini arıyorlardı. Cebir Osman köpürmüş:
— Bulun cigarami, yakacağim bu evi, yakacağim!... diye bar bar bağırıyordu. Ben de korkumdan evdekilerine uymuş, aramağa katılmıştım. Evin alt katı, üst katı, salon, bütün odalar, mutbağa kadar her yer arandı tarandı. Yok, yok... Bütün eşyalar alt üst oldu. Cebir Osman:

— Buluuun, yoksa yakacağim hepinizi!... diye bağırıyordu.
Bir ara Cebir Osman oturduğu yerden şöyle bir kımıldayınca entarisinin eteğinin altından tabakası çıkmadı mı?
Gülsen gülünmez. Cebir Osman bu sefer yine bağırıyordu:
— Abe angi Ayranci kudu bu tabakayi benim altıma?...

Cebir Osman gibi hoca nerde bulunur? On beş senedir her yaptığım iyi işte onun payını görürüm.

Şimdi, matematik dersinden ödü patlayan çocukları gördükçe acıyorum onlara. Cebir Osman gibi hocası olmayan her çocuğa acınır.

FREN

Gel, su perisi!
Hilton havuzunu ağzına kadar terkosla doldurduk. İstersen Taşdelen'le, Karakulak'la dolduralım. Emret, silme şampanya dolsun!..
«Ayranımız yok» deme «içmeye!» Sen bir işaret et, sütle dolduralım. Bekletme, çabuk gel!... .
Kalbimiz boş, gazete sahifelerimiz boş. Gel seninle dolduralım.
Unutalım kendi derdimizi, boş lâfları bırakalım. Tramvayda senden konuşalım, Dolmuşta senden.
Resimlerin başköşeye asılsın. Sözlerin manşet verilsin. Çocuklarına dadılık edelim, kocana dostluk... Gel, çabuk gel!
Gönüllerimiz halı olsun yoluna, gazetelerimiz çarşaf. Altı sayfamız da ardına kadar açık. Gel, başköşeye kurul. Baş yazarın başmakalesi ol! Falih Rıfkı, Hüseyin Cahit, Ahmet Emin ol!..
Fıkra ol, hikâye ol, roman ol!...
Hürriyet ol, Dünya ol, Cumhuriyet, Vatan ol! DOLMUŞ ol en güzeli DOLMUŞ! Gel, bekletme, gel artık!...

Şehrin en büyük yapısı idi. Çok genişti. Altı kattı. Sarı badanalı, kübik, beton yapının dört yüz penceresi olduğunu söylersem, yapının büyüklüğü üzerine bir düşünceniz olur. Yuvarlak helâ pencereleri, dörtyüz pencerenin içine girmemiştir. Bu büyük yapıda elliden çok kadınla. iki yüze yaklaşık erkek çalışır. Her sabah saat dokuzdan sonra büyük yapının kapı önü hususî arabalarla dolar. Akşam beşe kadar odalar vızır vızır işler. Gelen, giden, kâğıtlar, imzalar, daktilo gürültüleri... Beşe doğru yavaş yavaş gürültü azalır, beş deyince el ayak çekilir.

Bu kocaman yapının pek çok kapısı vardır. Ama ön yüzünde birçok büyük, biri az büyük iki kapısı vardır. Mermer merdivenli çok büyük kapıdan yalnız bir kişi girer çıkar. Çalışma odası, bu yapının en güzel, en geniş, en iyi döşeli odasıdır. Oda değil, beş büyük salondur. Onu gören herkes saygıyla eğilir, selâmlar. Ama görmemeği, görünmemeği daha çok isterler.

İşte o büyük hırsızlık, bu yapıda oldu. Veznenin kasasında ne kadar para varsa, hepsini çalmışlardı. Polis işe el koydu. Kasada parmak izleri vardı. Olay gazetelere geçti. Burada çalışanların hepsi sorguya çekildi. En çok kuşku uyandıranlara baskı yapıldı.

Soruşturma sürerken, bir sabah yine kasa tam takır çıktı. Bu büyük yapının en güzel odasında oturan adam, küplere binmişti. Yumruklarını sıkıp bağırırken, kızgınlıktan suratı kıpkırmızı oluyordu. Kasadaki parmak izleri, burada çalışanların hiçbirinin parmak izine benzemiyordu. Bütün sabıkalılar, poliste yazılı olanlar hep sorguya çekiliyordu.

Bu işler ola dursun, üç gün sonra kasa yeniden boşaltılınca, o herkesin saygı ile selâm durduğu adam tepinmeğe başladı. Bu ne rezalet!... Bu ne usta bir hırsızdı? Sanki bu kadar insanla alay ediyordu.

Ama onbeş gün içinde kasa dördüncü defa soyulunca işin rengi iyice değişti. Muhasebe kadrosu olduğu gibi değişti. Bu da para etmedi. Kasa beşinci soyuluşunda hırsızla baş edilemiyeceği anlaşıldı. Kasanın bulunduğu katın duvarlarına «Burada dolaşmak yasaktır!» yazılı kâğıtlar kondu. Ama ertesi sabah bu kâğıtlar da çalınmıştı. Polis, içeriye kendi adamlarını koydu, bütün çalışanlar göz altına alındı. Ne yapılsa boş, kasa altıncı defa soyuldu. Kasanın bulunduğu oda çepçevre elektrikli tellerle çevrildi. Beşten sonra tellere elektrik veriliyordu. Hırsız yine de kasayı soymağa kalkarsa, elektriğe çarpılıp ölecekti. Bu işin yapıldığının ertesi sabahı, bu tellerin de çalındığı görülünce, herkes şaştı kaldı. Bu sefer işi daha sıkı tuttular. Kasanın anahtarı, üç kişide duruyordu. Üçünden de aldılar. Buradaki insanların başı olan adam, hırsızlığın önüne başka türlü geçemiyecekti.

Bütün adamlar değiştirilmişti. Her türlü güven işi yapılmıştı. Bu insanların en saygı değeri, anahtar yalnız kendisinde olduğu için kasayı eliyle açtı. Şaşılacak şey!.. Kasa yine bomboştu, içindekilerini çalmışlardı.

Polis, kasanın bulunduğu yer de nöbet tutmağa başladı: Nöbetçi polisler her an tetikte bulunmak için, kaputlarını, bel kayışlarını koridordaki askıya koymuşlar, parmaklar tabancaların tetiklerinde, gözlerini kırpmamışlardı. Artık hırsızın girmediği besbelli idi. Herkes sabahleyin iş başına gelince daha şaşılası bir iş oldu. Nöbetçi polislerin koridora bıraktıkları kayışları, kaputları çalınmıştı.

Herkes birbirine girdi. Herkes birbirinden kuşkulanıyordu. Bu hırsız, yahut bu hırsızlar, düpe düz bu kadar insanla alay ediyorlardı. «İnterpol» denilen milletlerarası polisler, polis uzmanları çağırıldı. Onlar da incelediler ve şaştılar. Bütün dünya hırsızlık tarihinde böyle bir olay görülmemişti.

Bütün dünya gazeteleri bu eşsiz, usta, bir türlü yakalanamayan hırsızı yazıyorlar, radyolar ondan söz ediyorlardı.

Milletlerarası en tanınmış polis uzmanı kasanın üzerindeki izleri incelerken, uzmanın masa üzerine bıraktığı çantası da gözle kaş arasında çalınınca artık bu hırsızla hiç kimsenin başa çıkamıyacağı anlaşıldı.

Bazı gazeteler hırsızın bir ruh olduğunu, bazıları da hırsızlığa uğrayarak ölen bir hırsızın hortladığını, bütün bu işleri hortlağın yaptığını yazıyorlardı.

Kasanın etrafına makine adamlar kondu. İçerde çıt olsa makina adamlar zehirli gaz çıkaracaklar ve hırsız ölecekti. Bundan başka zil tertibatı da yapılmıştı. Kasa dairesine bir insan değil, bir kedi girse, bütün yapının her yanında ziller çalacaktı. Ayrıca nöbetçiler de vardı.

Bu sıkı işlerin yapıldığının ertesi günü bir mucize oldu. Bütün ziller, teller, makine adamlar çalınmıştı.

Bu büyük yapıda çalışanların en önemlisi, en başı olan adamın çok canı sıkılmıştı. Sıkıntı içinde arabasına atladı, evine gitti.

Gece yatağa erken girdi. Kendi kendine gülmeğe başladı. Karısı:

— Ne o? Ne gülüyorsun? dedi.

Önemli adam:

— Hırsıza, dedi. Hırsıza gülüyorum. Artık gülmekten başka çare kalmadı.

Birisi gıdıklıyormuş gibi katıla katıla gülüyordu.

Karısı, kocasının sinirleri bozulduğunu anladı. Onu yatıştırmak için:

— Merak etme, nasıl olsa yakalanacak, dedi.

Kocası:

— Hayır, yakalanmaz, dedi. Yakalanmaz.. Hiç kimse yakalıyamaz. Çünkü hırsız benim.

Karısı:

— Amma yaptın, dedi. Senin ihtiyacın mı var?

Gülmekten gözlerinden yaş boşanan adam, kahkahalarının arasında kesik kesik:

— Yok ama, dedi. Alışmışım da şaka yapıyorum.

Karısı da gülmeğe başladı:

— Aman, ne kadar da şakacısın, hiç senin gibisini görmedim, dedi.

EFENDİSİ VARKEN

Patron yeni hademesini paylıyordu:

— Sana söylediklerimi Hasan beye niçin aynen söylemedin?

— Aynen söyledim efendim!

— Aynen söylemişmiş! Oraya bir eşek gönderdiğimi bilseydim, kendim giderdim!

HER HAFTA BİR ADAM

Kendisi her bakımdan vasat olan Selâhattinin boyu biraz uzun gibidir.

Selâhattin umumiyetle resminde kendisi gibi çıkmayan, yolda yaya kaldırımın daima en kenarından yürüyen, cebinde daima bir gazoz anahtarı, bir çekecek bir de derece bulunduran, sabah kalkar kalkmaz doğru bahçeye inip komşunun tavuk kümesinden taze bir yumurta araklıyan, polis olan arkadaşı Muhsine Pakizanımın yumurtalarını nasıl çaldığını kahvede anlatan, geçenlerde eniştesi Nurettin Beyin tavassutu ile Paşa Limanı tütün deposuna bekçi tâyin edilen, fakat her nedense o vazifeyi pek sevmeyip ertesi gün Balaban iskelesinde gene eskisi gibi balık tutarak akşam üstü vapurdan çıkanlara satan ve kazandığı 450 kuruşla bir şişe şarap, biraz tuzlu balık, ekmek ve kırmızı turp ile nevaleyi düzdükten sonra Bülbül deresine gidip en samimi arkadaşı İnek Yakupla evinde tranvay caddesine karşı neşesini bulan bir adamdır. Selâhattinin eniştesi Nurettin Beyin aldığı çok güzel bir tarağı vardır.

FARKETMEMİŞ

Düğünde bekâr bir adam genç ve güzel bir kızla tanıştırılmıştı. Delikanlı genç ve güzel kızı dansa kaldırdı. Tango yapıyorlardı. Bir aralık genç kız sordu:

— Şu korkunç şekilde çirkin adam da kim acaba?

Kavalye, genç kızın işaret ettiği adama baktı ve cevap verdi:

— Kardeşim.

Genç kız çok bozulmuştu, sıkılarak özür diledi:

— Ah, afedersiniz, hakikaten size çok benziyor, nasıl da farketmemişim!

CENNETTEN Mİ, CEHENNEMDEN Mİ?

Adamın birisi sabah yataktan kalkar kalkmaz gazeteyi eline almış ve üçüncü sayfada bir yere gözü takılarak hayretler içinde kalmıştı. Zira bu sayfanın bir köşesindeki çerçeve içinde kendisinin ölmüş olduğuna dair bir ilân vardı. Hemen telefona sarıldı ve sevgilisini aradı:

— Alo, cicim sen misin, bugün bugünkü gazetede ölüm ilânımı gördün mü?

Kekeleyen bir ses cevap verdi:

— Şey... gördüm... Nereden telefon ediyorsun?

NEDEN DAHA GENÇ

Ev sahibi vakit geçirmek için misafirine aile albümünü gösteriyordu:

— İşte dedemin babasının resmi.

Misafir hayret etmişti:

— Çok tuhaf, senden daha genç görünüyor!

HEPSİ İYİ

İki arkadaş yolda karşılaşmıştı.

— Seni gördüğüme çok sevindim. Bana beş lira borç verebilir misin?

— Özür dilerim, ama yanımda beş kuruş bile yok.

— Öyle mi? Ya evdekiler?

— Teşekkür ederim, hepsi iyi.

SUÇLU .... VE .... SUÇ SEBEBİ

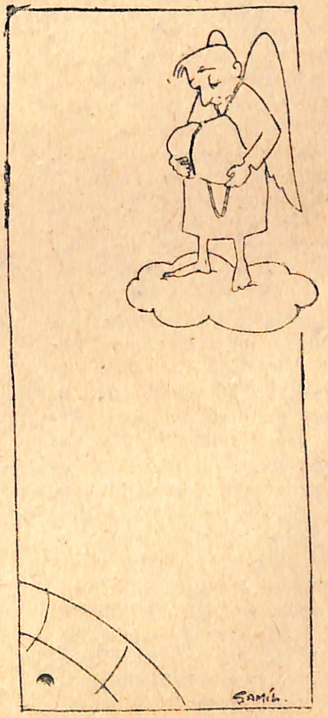

İNTİHAR

SEÇME SÖZLER

Yemekten sonra ağzınızı iyice çalkalayınız.

Afif Nuri Dişsuyu

Roman kiraya verilir.

O Henry

Vapur tarifesine bakmasını bilen istediği yere gidebilir.

Biletçi Mazhar

Bilirsin midenin huyunu, ne içersin turşu suyunu?

Turşucu

Kibrit çakmadan yanmaz.

Çakmak

Bir masanın düz durabilmesi için dört ayağının da aynı uzunlukta olması şarttır.

Marangoz Celâl

Balığın irisini acemiler tutar.

Lüfer Zeki

İki kişilik kanapeye üç kişi oturursa iyi olmaz.

Dört kişi

Bir işte temize çıkmak için iyice yıkanın.

Sabun Osman

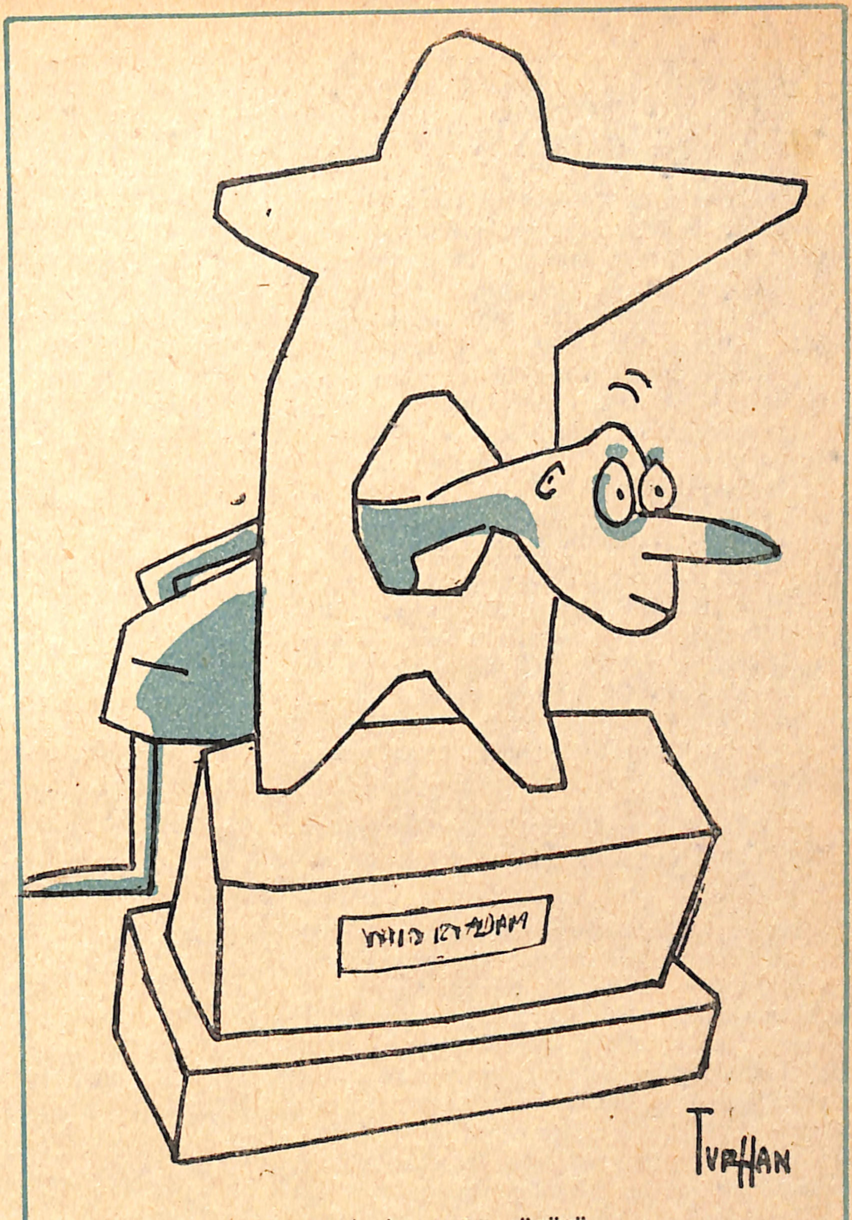

YENİ BİR SANAT GÖRÜŞÜ

KESTİRME ÇARE

Bir ülserli diğer bir ülserliyle karşılaşınca, illetlerinin aynı oluşundan ötürü nasıl birbirleriyle pehriz yemekleri ve sancılar hakkında dertleşmeğe başlarlarsa, ben de başımdaki hastalığın sızısı biraz dinsin diye siz evlilere içimi dökeceğim.

Cüzzamlı değilim. Ciğerlerim, bütün hayat ucuzluğuna rağmen verem mikroplarına kapılarını kapamış. Uyuzluk devremi atlatalı çok oldu. Aptallığımı ise zararlı bir hastalık saymıyorum. Hamdolsun romatizmalarım, şekerim, böbrek ağrılarım filân yok. Ama bütün bunlara karşılık bir karım var. Evet dostlarım, müptelâ olduğum tek hastalık bu...

Sıkıntısını en fazla çektiğim şey, aşk mikroplarının çok yaygın bulunduğu güneşli bir mayıs gününde, bana bir peri kadar hoş görünen karıma, dolayısiyle de evlilik hastalığına yakalanmam oldu.

Ondan önce de büyük dertlere tutulmamış sayılmazdım, Bir kere, uçaklara meraklanan dalgacı bir otobüs sayesinde, benden ve intiharı düşünen bir deliden gayrı 29 kişinin ölümüyle sonuçlanan uzun bir uçuş yapmış, çeşitli devrele-

rimde de, menenjit, tifo, tifüs ve kuduz gibi hastalıkları denemek fırsatını bulmuştum. Fakat hiç biri, hattâ kırılan kaburgalarım üzerinde tıp öğrencilerinin aylarca ders görmelerine sebep olan otobüs seyahatim bile, bana, karım kadar pahalıya oturmamıştı.

Şimdiki aklımla menenjitin en alâsına yakalanmayı, yahut değil otobüs, köhne bir bisikletle dahi yer yüzünün en yüksek uçurumundan atlamayı göze alır ama bir daha nikâh dairesine girmeğe cesaret edemem.

İşte bu yüzden de kalkmış, benim gibi, tedavisi tahlili olmayan evlilik illetine tutulmuş kimselere içimi dökerek ferahlamağa çalışıyorum.

Karım, üstünüze afiyet iyi bir kadındır. Bilhassa, davulun sesini uzaktan hoş sanan eş dostun aklınca, bir melektir. Meleklerle hiç bir şekilde, yakından yahut uzaktan en ufak bir tanışıklığım olmadığından, böyle söyleyenlere, «Hayır, karım bir melek değildir» diyemiyorum. Onlar da.

— Zaten dünya böyledir, bütün itler iyi kadınlara düşer, diye sosyal kanunlar yumurtluyorlar.

Biraz iyi niyetlerle incelenirse karım belki hakikaten iyi bir kadıncağız... Tuz ayarını kaçırıp insana Şap Denizinde boğulmayı özleten lezzetli yemekleri, sevimli anneciği, pazarları gazete okuyup istirahat etmeğe niyetlendiğimiz sırada ille de ayaklarınızı kaldırtıp kanepenizin altını süpürmeğe, yahut, ütü, elektrik ızgarası, kol saati gibi şeyleri tamir ettirmeğe çalışması, benimle evlenmekle radyolarda kafa ağrıtacak ünlü bir şarkıcı olma fırsatını kaçırdığını hatırlatmak niyetiyle şarkı söylemesi hariç önemli bir kusuru yok. Eğer pantalonumu ütülediği zamanlar, ütüyü pantalon üzerinde unutup da komşularla İran Kıraliçesinin güzelliğini çekiştirmeğe kalkmasa veya ben bir pantalon fabrikası sahibi olsam zavallıcığın hiç bir pürüzlü yönü kalmıyacak.

Muhakkak sizinkiler de öyledir. Bütün bunları, hattâ meteoroloji istasyonları kadar hassas asabı bozulduğu vakitler, başımıza savurduğu tabak çanağı, kafamızın veya bütçemizin kudreti nisbetinde kabul etmişsinizdir. Eğer çok prova yapan bir terzisi, tedaviyi fazla uzatan dişçisi, dış kapının mandalı cinsinden eşiğimizi aşındıran arkrabası delikanlılar yoksa; sizin işinizde, ona, yatak odalarına erkek alan kadın karikatürleri konusuna uygun değil de, her gece onun yanıbaşında horlamak imkânını buluyorsanız, karınız, yalnız iyi değil, namusludur da...

Öyleyse bu kadar çok iyi nitelikleri kişiliğinde topladığı halde karılarımızın aleyhinde bulunur gibi dertleşmeğe kalkmamız neden?

— Evet, neden?

İşte, ancak ağzı süt kokan bekârlara yaraşacak bir soru. Cevabını verelim:

— Karılarımız hesap bilmez de ondan.

Aslına bakarsanız ben de hesap bilmem. Okuldayken, aritmetik derslerinde, açık hikâyeler okumaktan uçurtma kuyruklarına jilet dizmeğe kadar, rakkamlardan uzak bütün konularla ilgilenirdim. Matbaacılığın icadı ve okulların yayılmasından sonra, kopya denen önemli buluş da arkadan gelmeseydi, ben hesap dersi yüzünden bir tek sınıf dahi geçemezdim.

Karım ise, ne hikmetse, bu gibi derslerden dolgun numaralar koparıp, iftihar listelerinde yer alamadığı yıllar, seçim kaybetmiş adaylar gibi hastalanan soyundan bir öğrenciymiş. Bugün dahi, kol düğmelerimi, çoraplarımın teklerini ve acele sokağa çıkacağım zamanlar yabanlık pabuçlarımı bulamamasına karşılık, kaç bilinmiyenli denklem verirseniz onu hemen çözüverir. Böyle olduğu halde de, her kavgamızda:

— Yahu sen hiç de mi hesap bilmiyorsun, diye bağırırım?

Tabii benim bağırmamdan, kocalığın değersizliğini, söylediğim şeylerin anlamını ve Türkçeyi bilmediği için, sadece kedim korkar. O, beni kayda değer bir adam saymak nezaketini gösterdiği halde, karım, sağırların bile duyabilecekleri patırtımı işitmemişlercesine:

— Vallahi bedava dikiyor, diye konuşur. Bu devirde 200 liraya tayyör dikilir mi? Hatırım için tabii... Sonra, terzi vücudumu da çok beyendi. Tenzilât bu vücudla reklâm olsun diye yapacakmış.

Bir an hesabı kitabı unutup kükrerim:

— Bak eşşeoğlu eşşeğe... Kabahat öyle Mezopotamya piçlerine elbise diktirmeğe gidende. Vücudunu beyendi ha... Yoksa elin herifinin önünde soyundun mu?

— Yok canım soyunmadım. Hem telâşlanma şeker kocacığım, terzi herif değil kadın ...

Terzinin kadın oluşu 200 liranın acısına biraz melhem sürer ve arkadan gene devam ederiz. Ben tekrar haykırırım:

— Peki size okulda hiç de mi hesap öğretmediler?

— Öğrettiler, der karım.

— Kız liselerinde hesap başka türlü mü acaba? Sizlere, bir koca ayda 500 lira kazanırsa ondan 3000 liralık öteberi istenmiyeceğini göstermediler mi?

Fotoğraflarını, iftihar listelerine ve kocasının cüzdanına yaptıştırmağa meraklı olan o masum kadın, sizin arka yollar ve dolambaçlı sokaklardan geçmekten usanarak, bakkal, kasap, sütçü, şucu ve bucunun borçlarını ödemesi için

verdiğiniz parayı bir kumaşa yapıştırmış ve!

— Sevgiliciğim, demektedir, emin ol bir okazyon bu... (Karım sırf bu kelimeyi kullanabilmek için bile aldatılmıya katlanır). Zaten tezgâhtar uzun yıllar böyle bir kumaş görmediğini, ne yapıp edip onu kaçırmamamı söyledi.

— İyi ama güzel karıcığım, diye yalvarırsınız, bakkalın önünden geçmemek için her gece tam dörbuçuk kilometre yol yürüyorum. Sabah da eklersen günde dokuz kilometre eder.

Karım, zihinden hesap yapmaktaki ustalığını göstermek arzusuyla:

— Yılda 3285 kilometre eder, diye açıklar. Göbeklenmemen için bundan iyi fırsat olmaz.

— Peki ama nonoşum, arkadan icra kâğıdı kapıya dayanınca o da göbek eritmeğe yaramaz ki... Bileğimde hırsızlık gibi bugün en fazla geçen altın bir bilezik yok. İşim rüşvet yemeğe uygun bir iş değil. Öldürdüğüm zaman mirası kalacak akrabalara da sahip değilim. Kuzum ne yap et, şu 500 ün dışına çıkma.

Ama ne söylersem söyleyim, para etmez.

Gelirleri ölçülü olduğu halde benim gibi evlenmeğe kalkan beyinsiz dostlarım, işte durum bu... Daha doğrusu buydu. Sonra, kız liseleriyle erkek liseleri arasındaki aritmetik bilgisinin birbirine uymaması devam edince, en kestirme çare olarak, daima iki yılda bir sınıf geçmemden başka faydası dokunmayan hesabı bir yana bıraktım. Fabrikasından çıktığı andanberi tek kurşun dahi atabileceğini sanmadığım dede yadigârı tabancama baş vurarak rakkamlarla halledemediğim şeyin hakkından geldim. Karıma:

— Bir daha para hesabına burnunu sokarsan dedim, şunun içindeki kurşunları, senin o çok akıllı beynine sıkmaktan zevk duyacağım.

İşte ogün bugündür, 500 ün sınırlarından çıkmıyoruz. İçinizde dertli olanlar varsa, insaniyet ve bedbaht kocaların selâmeti namına, silâhımı gayet ucuz bir fiyatla kiraya vermeğe hazırım. Çünkü hesabı zayıf bir kadından kurtulmanın en kestirme çaresi, onu öldürüp, hapisten çıkınca bir yenisi ile evlenmektir.

Bülent ORAN

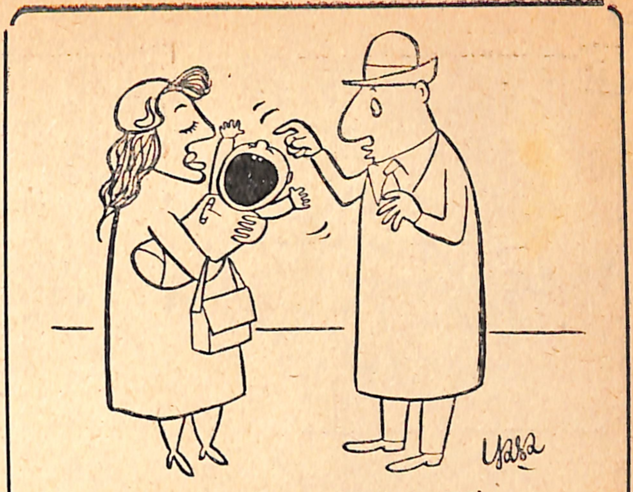

— MAŞALLAH, TIPKI ANNESİ...

POLİS RADYOSU

İki senedir, tecrübe yayınları yapmakta olan Polis Radyosu'nun tecrübe safhası sona ermiştir. Bundan sonra her gün 11 — 12 16 — 17 saatleri arasında neşriyata devam edecektir. Günün programını veriyoruz:

11 — 12 yayınları

10.58	Açılış (Kanun namına!)
10.59	Karakol saat ayarı
11.00	Konuşma: Demokrasi ve polis
11.10	Brovnig konserto
11.15	Seçilmiş türküler: Karakolda ayna var, Asma - dan gel asmadan, Mapusane çeşmesi.
11.30	Emniyet haberleri (Tâyinler, nakiller)
11.50	Kayıp mektupları
12.00	Teftiş saati

16 — 17 yayınları

15.58	Açılış (Maymuncukla)
16.00	Vali Bey geçiyor!
16.05	Trafik saati
16.10	6. Şube tarafından hafif klâkson müziği
16.20	Radyofonik temsil:
16.45	Hafız Burhandan gazel
16.50	Sihirli düdükler (flarmonik Emniyet orkestrası tarafından.
16.50	Eller yukarı (Mayk Hammerden naklen)
16.55	Günlük vukuat raporu
17.00	Kapanış ve mühürleme

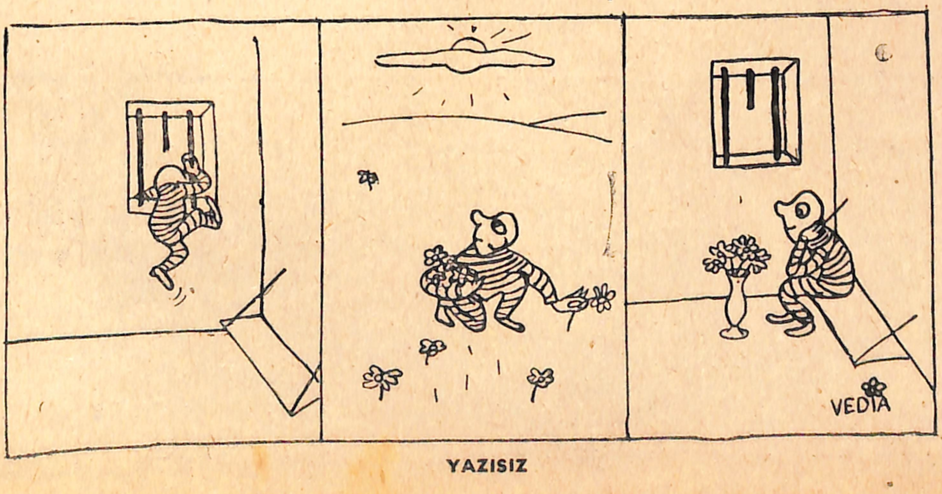

YAZISIZ

REHBERDE BULURSUN!

Delikanlı genç kızı gözüne kestirmişti. Peşine takıldı ve sordu:

— Lütfen telefon numaranızını verir misiniz? Belki bir gün sizi aramam icab edebilir.

Genç kız, kaldırım çapkınlarının bu çeşit taktiklerine alışkındı. Soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Rehberde bulursunuz.

— Teşekkür ederim. Şu halde isminizi de lütfeder misiniz?

— Rehberde onu da bulursunuz!

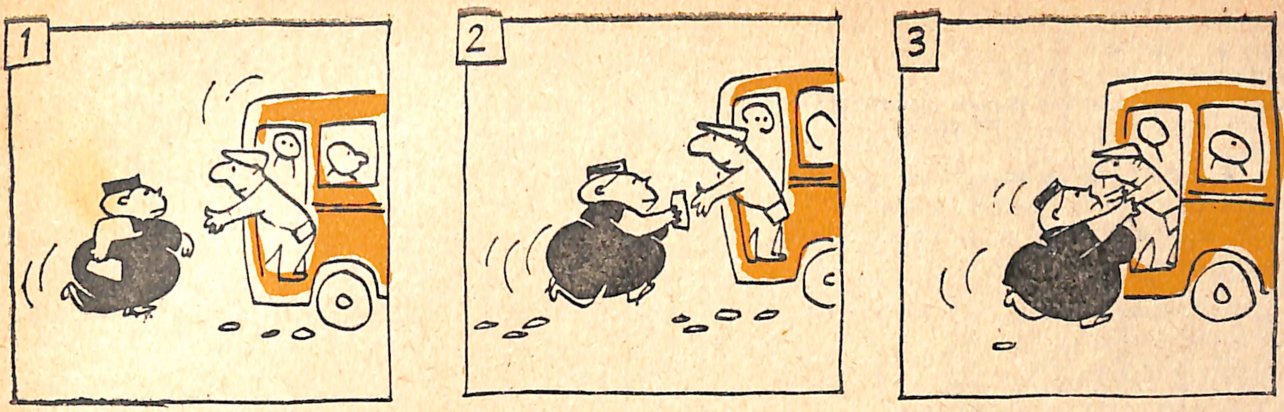

TAŞ DEVRİNDE

— BU YENİ BULUŞUNDAN SONRA ONUNLA REKABET EDEMİYORUZ...

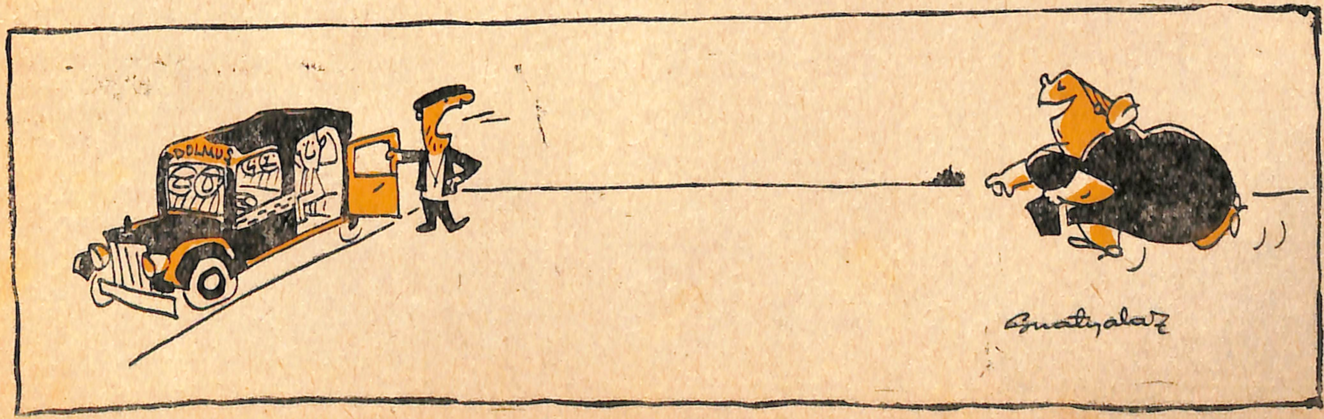

— HAYDİ, Bİ KİŞİ, Bİ KİŞİ...

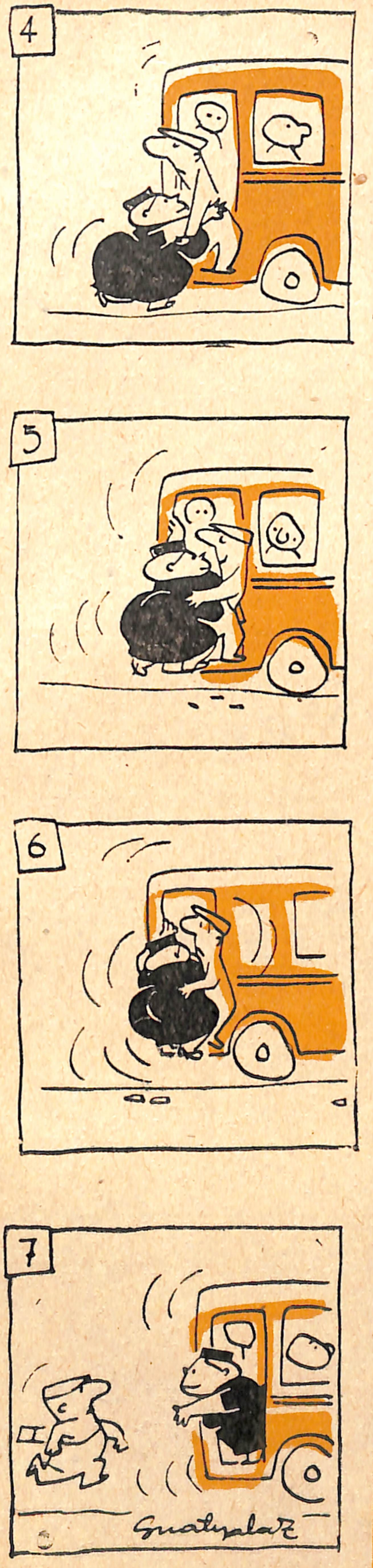

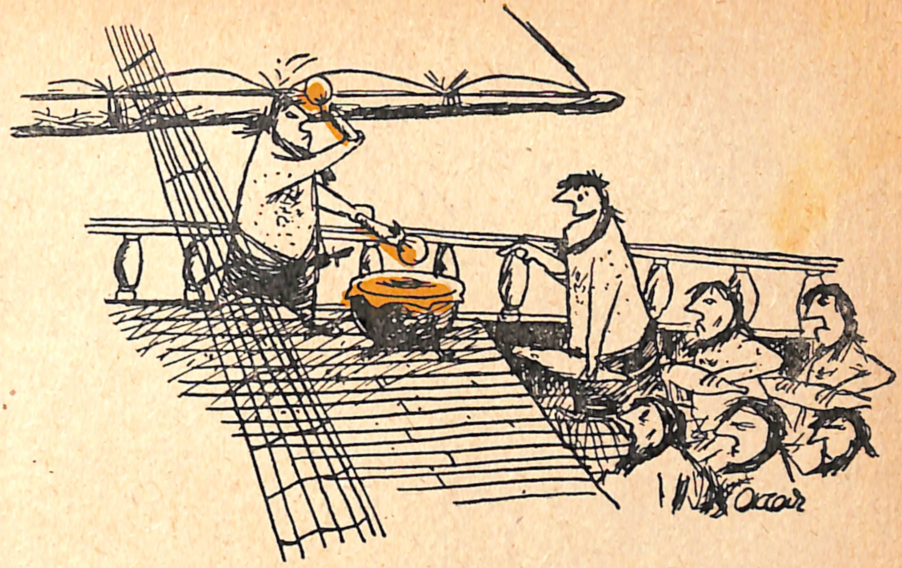

FORSA — LÜTFEN BİR «SLOW» ÇALAR MISINIZ?

YAZISIZ

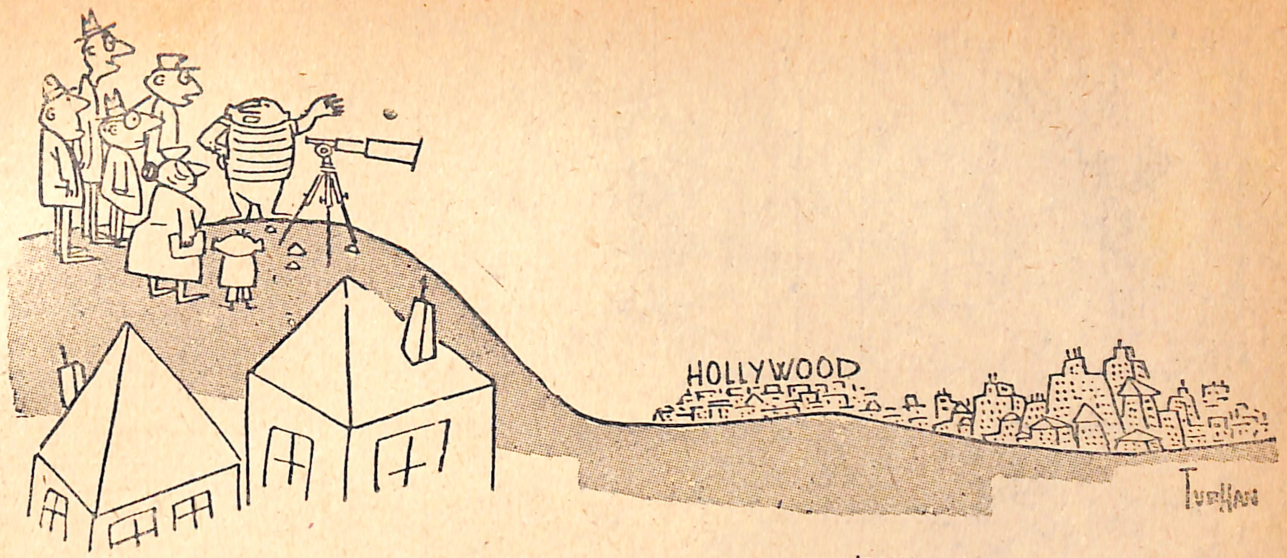

— BAYANLAR BAYLAR, YILDIZLARI SEYRETMEK LİRAYA

OBUR MU DESİNLER

Adamın biri böbürleniyordu:

— Dün sabah kahvaltıda kırk dokuz tane lop yumurta yedim.

Arkadaşlarından biri sordu:

— Oldu olacak, bari elli tane yeseydin.

— Püff, bir yumurta için kendime obur mu dedirteyim?

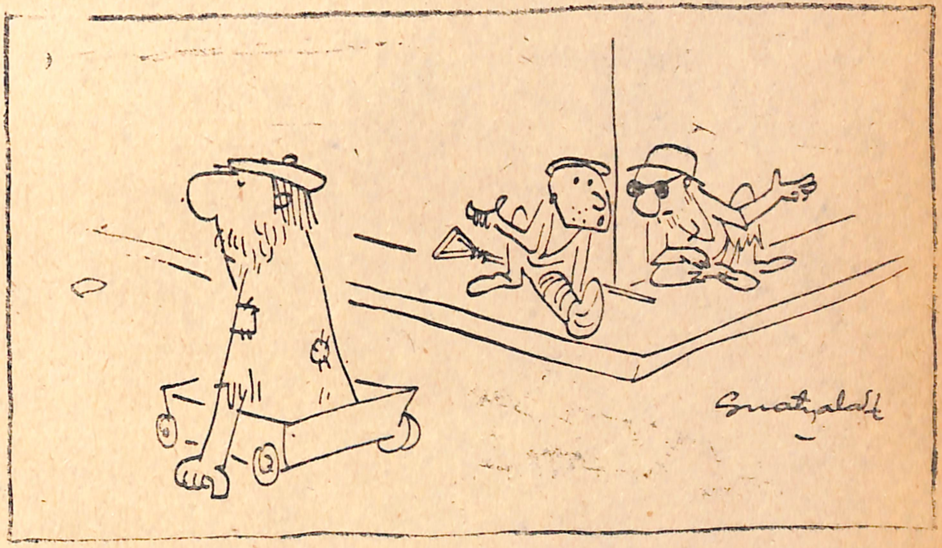

— YENİ ARABA ALDIKTAN SONRA BİZE YÜZ VERMEZ OLDU

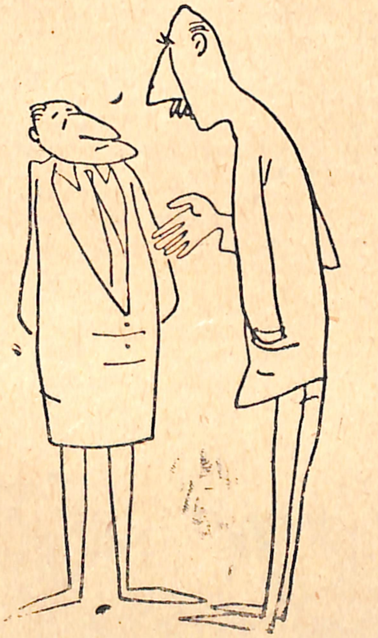

İKİ ARKADAŞ KONUŞUYORLARDI:

— Tepe üstü dikildiğim zaman kan başıma toplanıyor da, ayak üstü dururken neden ayaklarıma toplanmı - yor acaba?

Öbürü cevap verdi.

— Ayaklarının içi boş değil de ondan!

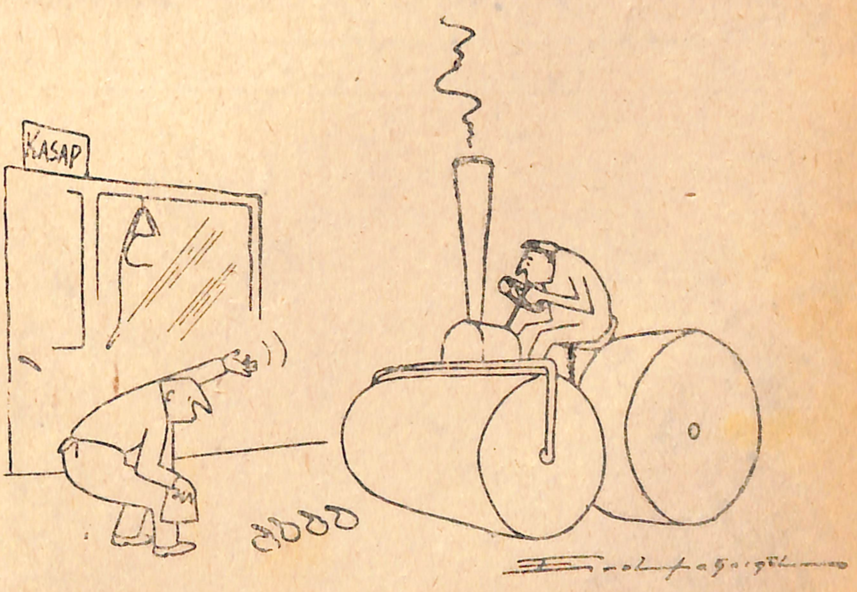

PİRZOLA

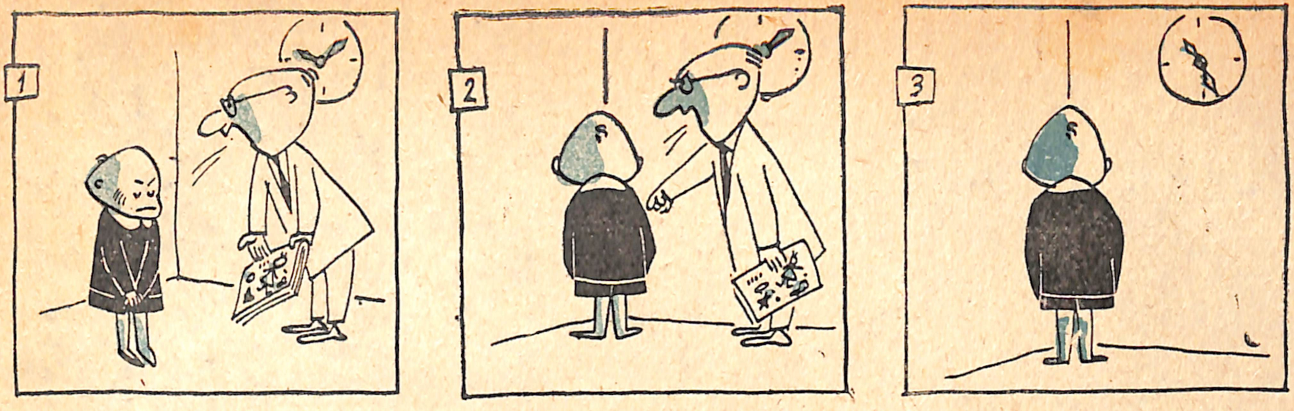

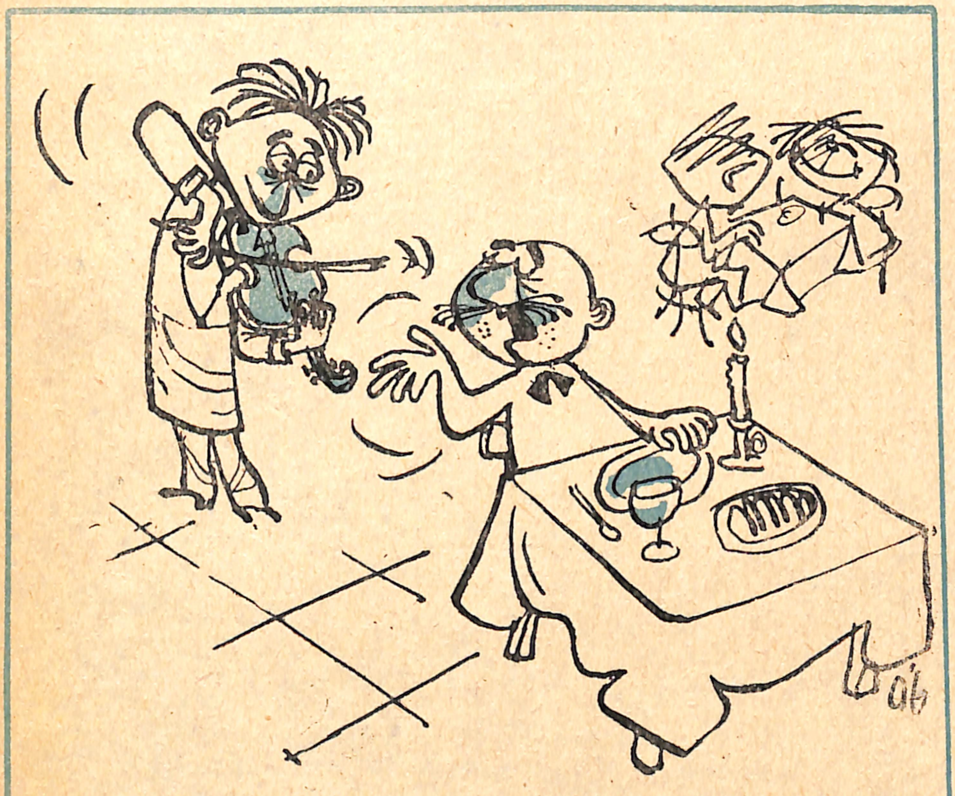

— KEMANCI BEY KARDEŞİM, LÜTFEN BİRAZ DA FASULYE PLÂKİSİ GETİRİR MİSİN...

DEMİRPERDE GERİSİNDE

Demirperde gerisinde iki arkadaş karşılaştılar:

— Şimdi ne iş yapıyorsun?

— Şu yakındaki fabrikada çalışıyorum.

— Ne yapılıyor senin fabrikada?

— Çocuk arabası.

— A! Bu güzel. Bir tane bana yürütüver, biliyorsun üç çocuğum var.

— Deli misin. İmkânsız. Zaten seri halinde çıkarıyoruz, herkes kendi parçasını yapıyor.

— Canım arkadaşlarınla anlaşıver. Her gün bir parça çalarsın, tamamlandığı zaman ben evde kendim takarım.

— Bakalım, gayret ederim.

Ve her gün, işçi olan, fabrikadan bir parça kaldırıp arkadaşına verir.

İki ay sonra tekrar karşılaşırlar.

— Ne haber? Bütün parçaları vermiştim, takmasını becerebildin mi bari?

— Yahu, taktım söktüm, taktım söktüm, bu işten bir şey anlamıyorum, hep sonunda bir ağır makineli çıkıyor!

YAZISIZ

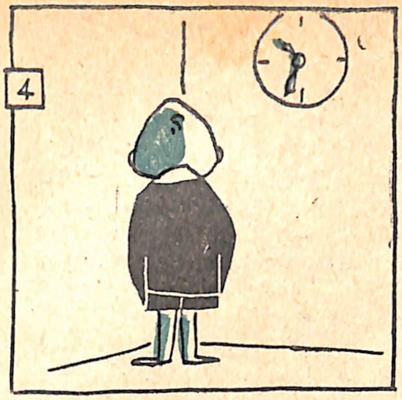

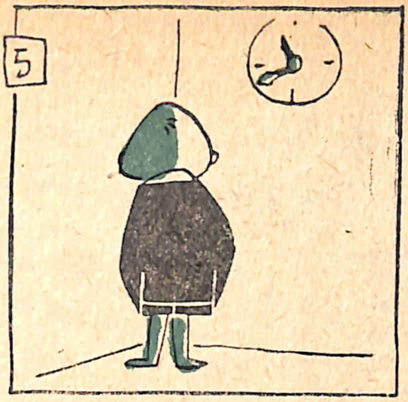

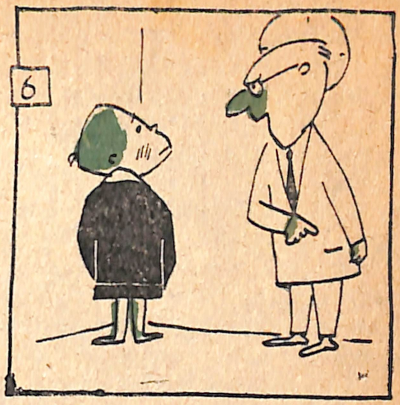

HABERİ YOKMUŞ!

Bacağını kırmıştı. Hastaneye kaldırdı - lar. Doktorlardan biri:

— Bacağı kesmek lâzım, dedi, yoksa ölür.

Kestiler.

Ertesi gün operatör hastanın başında koca bir şiş gördü.

— Bu sefer de ne oldu?

— Ne olacak düştüm; bacağımı kestiniz de niye haber vermediniz!

HANGİSİ ?

Aldatılan kocaya, kadının dostu:

— Ne yapalım, dedi, karın ikimizi de seviyor.

— Kimi en çok seviyor. Şimdi görürüz, diye koca cevap verdi. İki el ateş edelim ve ölmüş gibi yapalım.

Silâh sesleri üzerine kadın odaya girip dolaba koştu.

— Çabuk çık hadi, ikisi de öldüler.

— MERHABA HEMŞEHRİM, YOLCULUK UZAKTAN GALİBA!...

KALABALIK

O akşam içkiyi fazla kaçırdığı için sallana sallana yürüyordu. Bir ağaca çarptı.

— Affedersiniz, affedersini, efendim!

Tekrar yola koyuldu. Bu sefer başka bir ağaca çarptı.

— Kusura bakmayın, görmedim.

Baktı olacak gibi değil, sırtını bir duvara dayadı:

— Şu kalabalık geçsin de bari öyle gideyim!

GEÇMİŞ OLSUN !

Grip mikrobu nezle mikrobuna sordu:

— Ne haber?

— İyilik. Sende ne haber?

— Sorma iki haftadır yatıyorum.

— Geçmiş olsun, ne oldu?

— Penisiline yakalandım!

Arkadaşımız STEPNE New-Yorktan bildiriyor.

Marılyn Monroe 30 Yaşında

Marilyn Monroe uzatılan merdi - venden seke seke indi. Etrafını saran New-Yorklu gazetecilere:

«Şu anda hem New-York topraklarına, hem de otuz yaşına basıyorum!»

Ve bastı. Basmasiyle bir tabur gazetecinin etrafını sarması bir oldu. Sarışın dilberin üzerinde naylon bir gömlek vardı. Gömleğin içinde hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu denemezdi, vardı bir şeyler tabii... Gömlek, naylon olmasa da son düğmesine kadar açılan yaka, düzgün vücudu hakkında yine de bir fikir verebilirdi. Fakat New-Yorklu meslektaşlar uzattıkları bembeyaz orkidelerle manzarayı kapamak aptallığını gösterdiler. Otuz çiçeklik bir buket onun otuz yaşından önce aptallıklarının bir hatırası olarak takdim edilmişti.

Hava alanında bizim Yeşilköydeki gibi şeref odası yoktu. Sarışın dilberi aldık, bir gazinoya götürdük.

İlk suali misafir olduğum için bana bıraktılar:

«Evleniyormuşsunuz» dedim. Beni tepeden tırnağa bir süzdü:

«Kiminle!» dedi.

«Siz bilirsiniz» dedim, kiminle evlendiğinizi. Bu sefer ki çelik çomak şampiyonu değilmiş işittiğimize göre!».

«Ya neciymiş?».

«Sahne yazarı, senarist!»

«Pekiiy, nerden haber aldınız?

«İstanbulda kulağıma çalınmıştı da...»

«Nerde, anlamadım?»

«İstanbul'da!»

«Çok tuhaf... Demek siz Türk gazetecisiniz...»

«Türküm, o kadar! Bizde gazeteci diye, bir şey yoktur.»

«Peki sizde ne vardır?».

«Siz varsınız! Sophia Loren var. Lollo Brigida var. Martine Carol var!»

«Diana Dors yok mu?».

« O da var.»

«Olmaz! İkimizden biri... Ya o, ya ben!»

«Siz!»

Bu tercihim çok hoşuma gitmişti.

«Gel şöyle yanıma» dedi. Sonra garsonu çağırdı.

«Bak!» dedi. «Bey ne içiyor!»

«Kesme şekerli bir kahve!»

«Viski içmez misiniz. Bizm milli içkimizdir...»

«Bizim millî içkimiz kahvedir ama Viski daha boldur bizde!»

«Çok tuhafsınız!»

«Biz de sizler için öyle deriz!»

«Bu daha tuhaf!»

«Evet çok tuhaf!»

New-Yorklu gazeteciler beni kıskanmışlardı, tuttukları gibi bir kenara fırlattılar. Biri:

«Otuzuncu yaşınız için neler düşünüyorsunuz, memnun musunuz? diye sordu.

«Canım memnun olsak da, olmasak da girdik işte.» dedi.

«Neler hissediyorsunuz... meselâ. Otuz yaşına girmiş bir kadın ola - rak...»

«Ha... Kinsey'e göre bir kadın ancak otuzunda kadın olur?...» Biri lâf karıştırdı:

«Altısında olamaz mı?».

Bu sefer ben lâfa karıştım:

«Sizin bombalığınız nerden geliyor?.»

«Bikini'den!»

«Daha önce değil miydiniz?».

«Daha önce de bombaydım ama, kimse farkında değildi?».

«İlk farkına varan!»

«Bir trafik polisi...»

«İkincisi...»

«Bir foto muhabiri...»

«Üçüncüsü?».

«Bir takvimci.»

«Dördüncü?».

«Hepimiz, bütün dünya!.»

«Bomba olalı kaç kere patladı - nız?.

«Patladım mı bombalık mı ka - lır?»

«Bayan!» dedim. «Siz büyük politikacısınız!»

«Siz de büyük dalkavukluk! Halbuki ben, politikacıdan önce bir sanatçı olmak isterdim!»

«Henüz ihtiyacınız yok!»

«Pekiy, on sene sonra!»

«O zaman düşünürsünüz!»

«O zaman düşünemem, elimden çok şeyler çıkmış olur!»

«Demek uyuyan prenses... Şu Lawrens Olivier meselesi...»

«Yani beyaz siyah kombinezonu..»

«Sonra Şirketler ...Kontratlar... En sonra da Arthur Miller'le dostluk!»

«Bir de bana «Sarışın abdal» dersiniz!».

Yaşlıca bir gazeteci:

«Özür dileriz Bayan!» dedi.

«Ben paradan önce saygı isterim!»

«Daha ne istersiniz?».

«İyi kitaplar, akıllı arkadaşlar... Uslandım artık!..»

Bir genç gazeteci içini çekti:

«Yazık!» dedi sizi de kaybediyoruz!»

«Üzülecek bir şey yok!» dedi, ne kadar kaybolsam yetimhaneye dönecek değilim, aranızdayım.

Başka bir gazeteci:

«Her şeyimizle aramızdasınız. Her şeyden önce milyonlarınızla...»

«Ben zekâmla aranızda kalacağım. aklımla... Kültürümle... tu bir or nat bi.

Bir gözlüklü:

«Anladık» dedi. «okuyorsunuz!»

Çapkın bir gazeteci:

«Bırakalım allâmeliği...» dedi «Nasıl yatağa girersiniz?».

«Her kes gibi... Önce soyunu - rum. Radyoyu açık bırakırım. Pencereyi açık bırakırım. Hattâ üstü - mü...»

«Kapıyı?»

«Yalnız kapıyı sıkıca kapatırım.»

«Ceryandan çok korkarım da... Geçenlerde bir üşütmüşüm. Bana tam 200 bin dolara mal oldu.»

«Haftada beş bin aşk mektubu aldığınız doğru mu?».

«Bazı haftalar altı bin...»

«Hangi aylarda daha fazla alırsınız?»

«Mart ayında!»

«Ne dersiniz, insanlarla kediler arasında bir benzerlik... bir uygunluk...»

«Evet... İkisinin de tırnakları var...»

«İlk atom gemisine sizin resminizi koymuşlar, doğru mu?».

«Benim kiliseden başka her yerde resmim asılıdır.»

«Papaslar hoşlanmıyor mu siz - den?».

«Onların meryemi var!»

«Sizin?».

«Ben Meryemi sokakta kaldığım günler... Altı yaşında kaybettim!»

Marilyn Monroe'yu yeni yeni anlamağa başlamıştım. O, Amerikayı, dünyayı, daha doğrusu bütün insanları çok iyi bilen bir kadındır. Otuzunda olgun bir kadın:

Ayağa kalktı.

«Gazeteci dostlarım!» dedi. «Ko - nuşmamız burada bitti. Benim için isteğinizi yazabilirsiniz. Kendime güvendikçe size de güveniyorum!»

Gazeteciler bir an önce gazetelerine haber yetiştirmek için biri birlerinin üzerinden atlıyarak ortadan toz oldular.

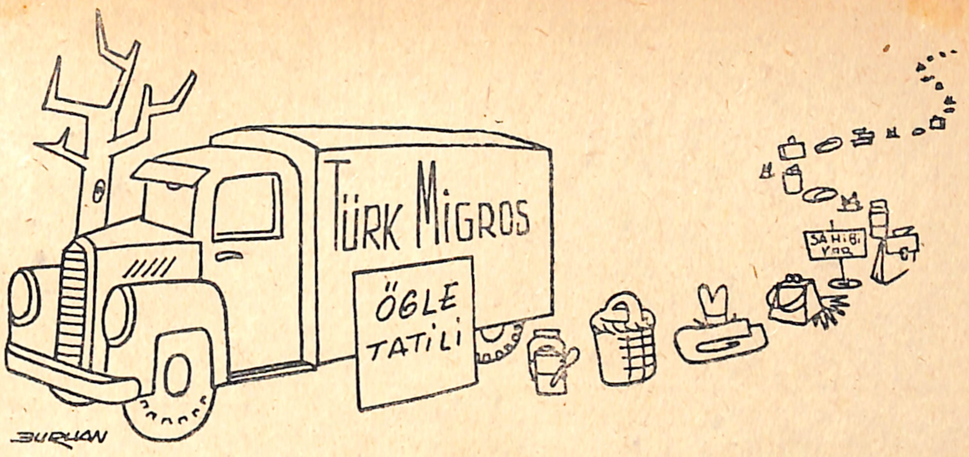

YAZISIZ

SADAKA

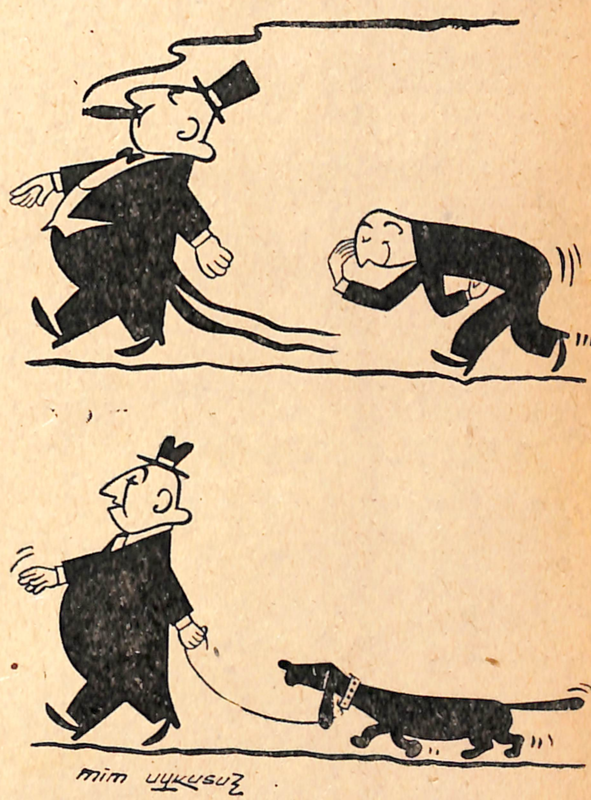

BENZETMEK GİBİ OLMASIN

EHL-İ KEYH KALECİ

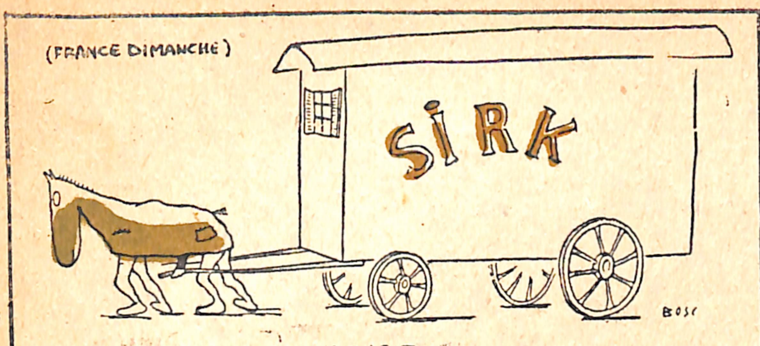

YAZISIZ

— KIZMAYIN KOMUTANIM. BU DA ESMER BOMBA.

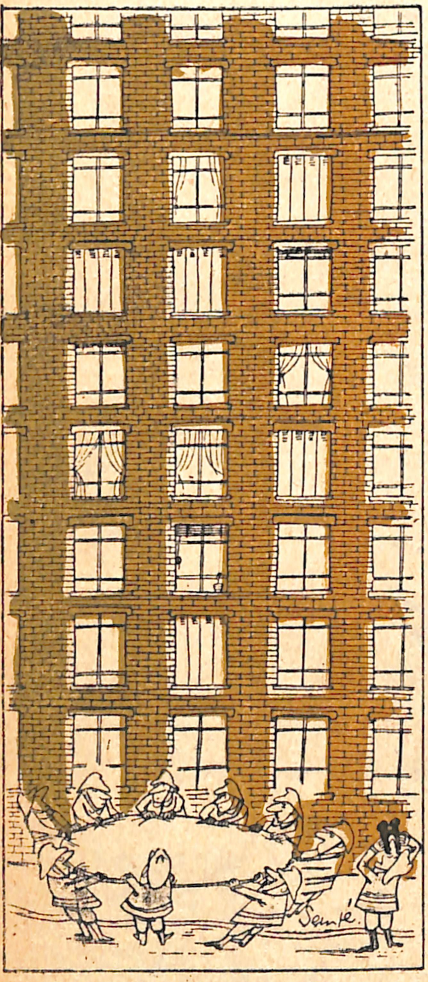

— GELİYOR

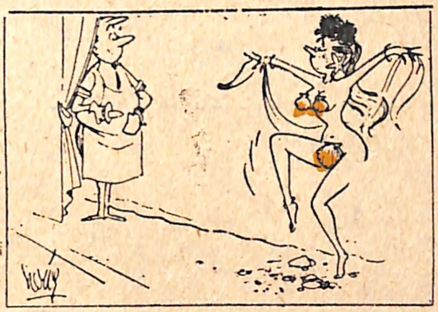

AHÇIBAŞI — KISA KES ŞU DANSI. KARNIMIZ ZİL ÇALIYOR.
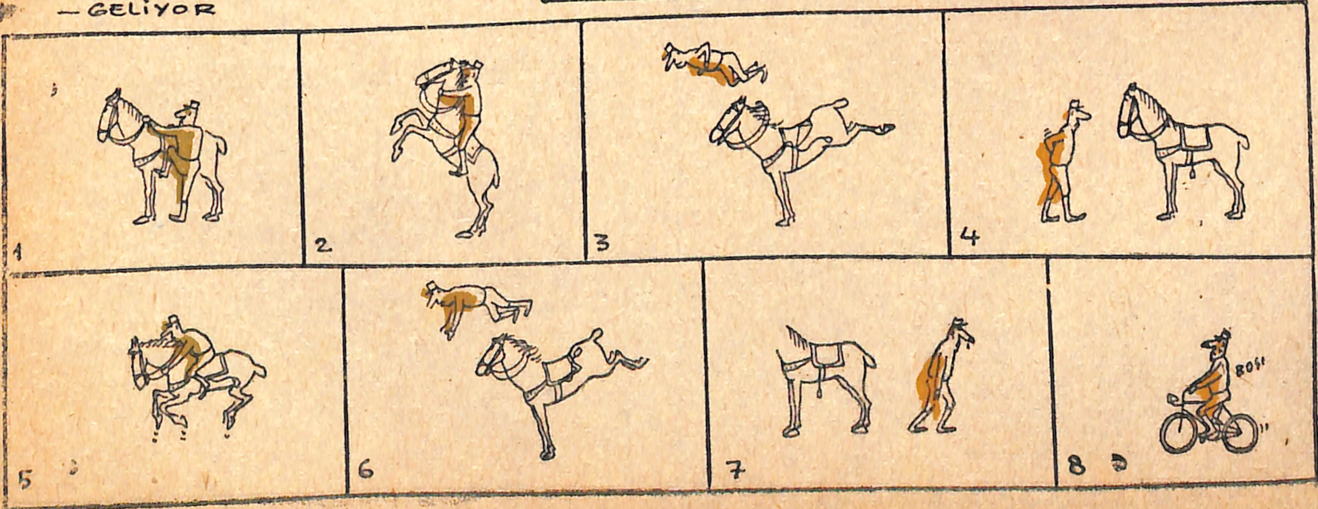
KAYNANA — SENİN ÖMRÜN HEP BÖYLE AYNA KARŞILARINDA MI GEÇECEK...